

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.	SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA SI TÈ VENT À SA FLAUTA.	Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.... 0'85
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »		{ 1 any..... 3'25	
Un any.....	2'50 »		Dins España.....	{ 3 mesos.... 1'00
Per dotzenes.....	0'45 »		{ 1 any..... 3'50	
Núm.º atrassats des 2.º tom....	0'06 »		A Ultramar y s' Estrangè.....	{ 3 mesos.... 1'50
Id. id. des 1.º tom....	0'07 »		{ 1 any..... 5'00	

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

PAGA... É CALA.

Axò deya aquell Italià més de mitx Mallorquí, tan conegut de tothom d'aquesta Ciutat: sí; *ipaga, y calla!* Però al manco deixau-mòs aprofitat d'aquest esquit del quart podè de l'Estat, palanca per remoure tot lo més mal de manetjá, y barrobí d'estellá montañes de pedra viva y massisa, ó per dirhó en pòques paraules, aprofitèm sa premsa, per espressá s'opinió pública. Perque ja se sab, tots hem convengut que, qual-sevòl, té dret de manifestá sa *pública opinió*, per si totsòl, p'es cayre que li convé, y axí còm éll tròba y pensa: Lo qu'impòrta es sa forma, y es mòdo, maldament es noranta nòu per cent no hey fassa espatleta, y estiga en cònta de lo qu'aquell totsòl diu, é defensa: no rès: en está mapat demunt un diari, ja basta: allò passa per *opinió pública* y rès més, perque més renòu fa un que crida, que noranta nòu que callan.

Nòltros, que manetjam un registre d'òrga y de trompeteria del públich, y aquí no es còsa d'averiguá si es ignorant, ó il-lustrat, sinó, si aquest papé nòstro, es ó nó, papé públich, mos creym amb dret igual, perfectíssim, à tots ets altres còm nòltros, que també fan diaris, y diuen tot lo que vòlen, y pòren, y se donan es mateix fum. De consegüent manifestarèm també una *opinió pública*.

Se fá pagá, una bòna y gruxada contribució per carruatges de *lujo*.... no mos hi aficam, molt ben fet, perque s'Ajuntament ha de compòndre y recompondre es carrés y passeitxos, y els carruatges los espeñan: no mos aficarem tampoch en sa calificació de lo que se deü havé d'entendre per carruatge de *lujo*: no volèm dí, si es tort ó si es mèllera: no rès. Però, ara vé lo bò.

Vé es dia del Ram: dins es passeitx de la Rambla, se fá sa verdadera y animada fira de jugueteria, truy, y animació sa més gròssa qu'es fá à dins aquesta Ciutat, en tant, y Deu no mos ho tenga en retrèt ni vanaglòria, que ses

famoses *Fires y Festes*, per les quals, y per tan gran y gròs pensament se gastaren tantes mils de pessetes, no arribaren à s'animació y truy de sa fira de la Rambla es diumenge del Ram. Lloch ampla, espayós, còm si fós fèt apòsta, y que no còsta una pesseta.

Ydò per tal dia y semblant lloch, ja veym un bando que prohibeix, que pugan anarhí à passeljárse es carruatges: es dí, es señós y señores que pagan sa gruxada contribució d'un bòn grapat de duros, per dos ó tres dies en l'any, posá en salvament es séus uys de poll, y fora sempentes.... ¡arruix!....

Vé un dia de tòros, «*Se prohibe pasar carruajes por el paseo de la Rambla hasta una hora despues de terminada la corrida.*»

S'acòsta es dia de Tots Sants: altre papé p'es cantons: «*La vispera del Dia de Difuntos se prohibe el paso de carruajes por la Puerta de Jesús, y por el camino que desde ella conduce al cementerio.*» etc. etc.

Paga... é cala. Just y cabal. Paga y calla: es carruatges.... ¡arruix! y à fé la ruba per altre part. Seguint d'aquest mòdo, já porèm está previnguts qu'es dies, y eixides, à Sant Marsal, Sant Matgí, Sant Bernat, Bonanòva, y tantes altres, no se permetrà passá, ni per ses carreteres, ó fent voltera, de tres hores.

Axò per cap part d'el mon se fá, ni còsa que li assembla: à Madrid, à Roma, à Nàpols, à París, per totes bandes, per rès, ni per cap d'estil s'atura semblant còsa, tothom vá y vé, y passa y torna, à peu, y à cavall, y en cotxo, y per rès s'atura.... y qui no vòl pols, que no vaja à s'era: que no deixassen corre ni atopellá la gent, ni per metre embolichs, bé, molt d'aná alèrta, per evità desgracies, ben repartits es municipals, y serenós, y rurals, y guardes civils de cavallería... ¡però aturarhó en sech! y *paga.... é cala....* ¡vaja! no mos pareix massa ben pensat. Però, per aquí, l'han agafada per aquest cayre.

Axò per ventura deu essé, que sense haver-mosnè temuts, per lo ignorants que som nòltros, que devèm essé més il-lus-

trats, y civilisats, que per altres parts y principals ciutats del mon conegut.

Si fós axí, axò ja son figures d'altre sostre.

Y còsa d'axò es possible qu'hey haja, perque per aquí veym còses que per altres parts no se vèuen: per exemple; encara se permet y se deixa fé, y tothom rabia, y tots es Diaris callan, qu' es.... *tram-via*, donant figures per lentèrnes, y no essent més qu'un tròs de ferro-carril, y còm axamplada de s'estació, segueixca fent truchs y baldufes per dins lo més important, transitat y her-mós d'aquesta Ciutat: que s'haja fet ròtlo de sa coua, y segueixca espantant bisties, rompent carruatges, y atropel-lent à tothom, y per ell no hey haja més que... cera del Còrpus.

Còsa d'axò pòt haverhí també, quant fins y tot se prohibí qu'ets allòs y es grandolassos, un dia ó dos en l'any fessin sa bulla d'aná à esperá els Reys.... ¡quina còsa més innocent! satisfetes ses séues ambicions amb quatre pams de rest y un còrn... ¡tant sentim corná tot l'any, y de mala casta; que bé se poria deixarlos corná à ells un parey de vet-lades!

Còsa d'axò, de civilisació, per nòltros ignorants desconeguda, deu haverhí, quant tan estretes se duan aqueixes, y semblants còses, y van tan amollades y allòure tantes altres. Y sinó, girau la vista p'es mostradós de ses tendes, lli-breries, y altres *puestos*, y veureu aque-xes caricatures pòrques, aqueixes es-tampes indecents, aqueixos capritxos immorals, juguetes, botons, guyetes, y demés genero de *bijouteria*, que, de amagat les han de vendre dins France vuy dia, donat y tot s'estat amb que se tròba: aquests balls *cancanescos*, prohibits dins tota sa República de Nòrt Amè-rica.... Còsa d'alta elevadíssima il-lus-tració, y de perfeccionada y de refinada civilisació deu essé axò de du tan estretes prohibicions, y mirá tan poch y amb tant de descuyt tantes altres còses.

Nòltros no heu entenèm molt bé, per posarmoshí molt fòrts. Nòltros no feym més que manifestá sa nòstra part d'*opinió pública*. Però, si els señós que pas-

setjan es bastó de mando, y sa vara de Batle, lletgissen aquest Paga... é cala, los suplicariam tot lo més respetuosament possible, que s'hi ficsasen un poquet, qu'heu prenguessin en conta, qu'hey possasen remey, fins aquí ahont poguessin... perque n'hi ha que diuen, qu'axò d'atribucions, y de porè fé y desfè, es còsa que si vòlen, l'estira y amolla, fins allà ahont vòlen... nòltros, no hem comandat may, ni ganes, y no heu sabèm... heu diuen. Voldriam, que no se fés pagá el pato just à n'es carruatges el dia del Ram, ni à n'ets atlòts el dia d'els Reys, per més que s'els tengués més esment à uns y altres durant tot l'any: voldriam que dins es carruatges públics no s'hi sentissen tantes paraules obscenes, dites devant señores: que certes y certes *palometes* no fessen tant de ses séues amb plena llum des sòl, ni de lluna, si es molt clara. Qu'es decapvespres p'es passeitx des Born y de la Rambla, no s'hi amollás aquest aixam de *maritornes* y aquest estòl de *Juanes Tenorios*, fent grosseries, amollant paraulasses indecents, accions brutes, sempentes y estiraguessades, que donan molt mala idèa de qu'aquest sia un país, y una població, en fumets y pretensions de civilisació y il·lustració. Qu'es passeitx tothom, molt ben fet... però axí còm se deu... y alèrta à mosques. Voldriam que no se permetessen aquestes flastomies que cruixan ses parets aquí ahont retrònan. Voldriam que es cans de tota casta no anassen amollats, tomant gent, assustant à persones grans, y mossegant infants... perque ni es cans de bòu tenen cap casta de prohibició, y van amollats, còm ets altres. Voldriam no veure, escrits per ses parets de cap casta, y molt manco certes paraules de pòques lletres, ni *pastalons*, y demés còses oyoses que giran es ventrey. Voldriam un enfilay d'altres còses per l'estil, més llarch que sa lletania de lots es Sants: y una de ses més importants, qu'es sabés bé lo qu'es passa, per dins tavernes, hotelleries, y cassinets... Per aquí, per aquí, poria essè que se li comensás à ferhí es viu: y deixá aná axò des carruatges p'el Ram, y ets atlòts à esperá els Reys, y altres còses per l'estil, que no puján un grell d'òu. Nòltros trobám que tot lo demés, que es molt, tan amollat y allòure, y còses tan pòques tan estretes, no es més que allò tan sabut y resabut: «*Se suprime el chocolate del loro.*»—TONI TRÒ.

COM MÉS FAN MANCO 'N TENEN.

De petit tots me contemplan
Y tothom m'allisa es pèl,
Tots me diuen ¡qu'es de guapo!
¡Saps qu'heu serà de valent!
Tothòm me mira y m'admira
Tant còm més gran me vaitx fent,

Y es méu amo tot s'estufa
Perque sé corre molt bé.
—¡Axò es un llamp! (diu) de vères
Que'n treuré molts de doblés.—
Y de faves perqu'engreixi
Pròu m'en dona abastament.
Un dia 'm trèu de s'estable,
Qu'ha vengut un cavallé
Y 'm vòl veure, que vòl sèbre
Si som guapo ò si som lleitx.
En es primé còp de vista
Diu:—Aquest cavall es méu:
Vat' aquí es docents vint duros
Que demanau vos per ell.—
Y es méu amo tot s'alegra
Y jò m'en vaitx tot xalest
Perque vaitx de casa pòbre
A casa d'un cavallé.
Aquí si que me contemplan:
Aquí si que 'm lluhu es pèl:
Qu'es señó à mí molt m'estima
Y 'm fa joquets p'es clotell;
Y jò girantmhí de cara
Faitx *hi-hi-hi* de content.
Cada dia vé y me qualea
Y va amb mí tot satisfet,
Y jò tot fent potadetes
Vaitx dant vòltes p'es passeitx.
Mes vé un dia qu'es méu amo
Veu que jò me torn griset,
Y prest li caich de la gracia
Y à un altre amo ja me vén.
Aquest me fa tirá carro,
Me fa fé feyna à volé:
De faves m'en dona pòques
Però de tronch à betzel.
Ningú 'm contempla avuy día
Perque ja no faitx papé;
Y s'altre amo ja 'm vòl vondre
¡Ay, Deu méu! à un carrilé.
¡Quina vida que m'espera
Ara que som tornat véy!
Però jò heu preneh amb paciència
Que no tench altre remey.
Y tirant cap al Terreno
Avuy m'en vaitx, demá vench,
Treguent fòrses de flaquesa
Aquí caich, aquí m'aixech.
Un dia, pujant ses còstes
De per devòra es castell;
Vaitx pegá una travalada
Y à su allá vaitx caure estès
Es méu amo tot se crema
Y à un empressari me vén
D'aquests, que per dú à n'es Tòros
Van comprant cavalls véys.
Una funció prest s'anuncia
Y à n'es Tòros va la gent,
Y à mí 'm trèuen à sa Plassa
Tremolant, y no de fret.
Surt un tòro tot depressa
Cap à mí s'en vé rebent,
Y d'un còp tota sa baña
Me clava p'es costat dret.
Totduna caich de folondres,
Sa sanch me fuitx; jò no hey veitx.
¡Ay, Deu méu! d'aquesta feta
Si que ja no m'en aixech.

.....
¡Saps quants d'hòms 'vuy en día
També hey ha qu'han tornats véys,
Y han fús sa fòrsa y sa vida
Prestant molts d'anys de servey,
Y per recompensa rèben
En es c... un punta-pèu,
Y cauen dins sa misèria
Còm si fos dins un avench!...

UN NABOT D'ES RONDAYÉ.

CONGRÉS FAMELLUT.

L'IGNORANCIA, que desitja s'adelant moral y material de Mallorca, ha concebut es projecte de celebrá un Congrès famellut, ahont se tracti des passat, des present y des pervenir de sa dòna. Axí es qu'invita à tots ets ignorants perque li ajudin à portar la creu, axò es, à recuhí nòtes y estudiá discursos per quant sia s'hora.

Mentres tant L'IGNORANCIA que per cèrt no es gayre dormidora, ja té format un Programa qu'encara que no sia definitiu, podrá serví de guia, ó al ménos d'estímul, perqu'altre, amb més dret señy, puga fé totes aquelles reformes que sian necessaries ó imprevistes.

L'IGNORANCIA, y dispensau si ha posat s'arada à devant es bòu, ja té nombrades comissions de totes ses viles de Mallorca, però no més de Mallorca, pues no essent dones que parlin es mallorquí clá y llampant no es convenient sian admèses en es Congrès, que sería molt fàcil no s'entenguessen, convertintse sa reunió, amb una bugaderia de veus estrañes. Axò creu L'IGNORANCIA, per consegüé llum de sa discussió y bòn fruyt des piramidal projecte qu'hem iniciat.

Vat' aquí es nòstro plá des

PROGRAMA.

PRIMERA PART.

Discursos.

Passat, present y pervenir de sa dòna.
Mèdis d'il·lustrarla y d'educarla.
Influència de sa granereta d'emblanquiná sobre sa pau domèstica.
Relació entre sa filoua y es títols acadèmichs.
Conveniència de suprimí ses dides.
Historia de ses pescadores de Bañalbufar.
Historia de ses dones de Buger y de ses de Sa Pobla.
Pervenir de ses modistes y de ses pentinadores.
Explicacions sobre sa diferència des llenguatge entre ses dones de Santa Catalina y ses de Cintat.
Perqu'à ses solleriques los faltan ses dents de devant.
Perque ses inquieres parlan amb ses dents estretes.
Perque ses de Pollènsa diuen *la* y no *sa*.

Perque duan cambuix ses d'Algayda.
Y últim: Perque ses dones mallorquines no parlan amb anglès.

SEGONA PART.

Disertacions culinaries.

Tractá sobre es pancuyt y fidèus amb òli.

Sobre sa conveniència per sa salut de fé hònes sopes à la mallorquina.

Aguats de pampols y clavells.

Conceixement y virtuts de sa fava-parrada.

Sobre es caragòls amb sèba y ses tomàtiques amb ay-y-òli.

Pa'n-fontetes de pa nègre.

Naps y xerovies.

Caldera de pop.

Escabetxo de pestanagues.

Sanch de calamar à la *créma*.

Y raves frits.

Matèries de primera necessitat.

Historia des ventadó.

Us de ses esgrelles.

Sa granera, es cossiòl y es paneret d' escurá.

Ses òlles y ses tapadores.

Es caxonet de ses espicies.

Y ses pintes à demunt es fogons.

TERCERA PART.

Punts generals de discussió.

Marmulá y gastá xoquins.

Moure remó à dins ses Iglesias y adormirshi.

Fé es pancuyt salat.

Du flochs y banderetes.

Menjá golosines y ets infants que fassan badays.

Engañá ets enamorats.

Teories sobre es nirvis y sa debilitat.

Perque tenen es llagrimé sempre ubèrt

Sobre dú es puputs tan alts.

Es fé Pasco abans del Ram.

Y es fé tants de confreres per Sant Lluch.

Es Congrès podrá tení efecte à baix de ses Enramades, ó en tot cas, à dins es Corté del Càrme. Sa primera sessió será día 28 de Desembre del present any.

No se podrán admetra en es Congrès aquelles dónes que suhen de pèus, ni aquelles altres que dugan à dins sa butxaca polvos que fan pudó.

Tampoch se permetrá s'entrada à n'aquelles que dugan horquilles ó altre instrument amb que pugan fé mal à sa concurrència.

A sa pòrta des Congrès hey haurá tayants ben esmolats per acursá ses unglès à ses señores y señoretas qu' honren amb sa séua presència tan magnífich acte.

Se recomana molta sanch frèda, y qu' un parey de dies abans no fassin abús de sa llengo perqu' es precis durlé ben esmolada.

Nota. Hey haurá dotze pentinadores per compòndre es cambuix per si arriba s' hora.

Vat' aquí dibuxat es nòstro pensament. Esperam essé ajudats de tots es qui pòren perque sa nòstra idèa sia lo

més beneficiosa y lo més practicable possible. L' IGNORANCIA, ja té una multitud de comissions, qu' amb sos preparatius li ajudarán, però aquestes comissions son interines, ses que surtin elegides se publicarán es séus nòms amb quinze dies d' anticipació.

Palma 18 Febré 1883.

F. G.

MON AMOR.

«Totes m' agradan
Qu' es un escés,
Però sa méua
M' agrada més.»

¡Quan alegres estar dèuen.

Els que cantan tal cansó!

¡De segú sempre los véuen

Devertintse amb lo milló!

¡Veritat? l' ànima m' fa

Diu qu' es cèrt, qu' axís estau;

Seguiu pues tal alegría,

Devertiuvos, reys, folgau.

Tals passions pures y nètes,

Més qu' el vòstro sent mon pit,

Puis l' Amor amb ses sajetes

Fer mon còr de fit à fit.

Totes m' agradan
Qu' es un escés,
Sens sèbre quina
M' agrada més.

Tres s' en duan sa victòria

Totes Vènus. Mes ¿qui son?

Puis fetxida 'm fa tal glòria

Ho declar à tot el mon:

De les tres una es tan bella

Que ni l' auba d' els matins

Compararse pòt amb ella;

N' es miray de xerafins.

Més es bèya que gojosa

Lo séu pich té enverinat:

¿Perque pues ets tan hermosa

Si ton còr es tan ingrát?

Restan ses dues
Que jò estim més;
Mes per desgracia
Pens al revés.

Pens qu' elles me desprecian,

Qu' avorreixen mon amor;

Que fa pòch que sòls dormían

Per colmar mon trist ardor.

¿D' eixes dues hermosures,

Quina, quina he d' escullí?

Totes dues ¡ay! son pures

Més que l' auba del matí.

Però, ja prehuada prenda

Crech més vèr à ton ardor;

Per lo tant, la méua ofrenda

Rèbla tú qu' ets mon amor.

Totes m' encantan
Qu' es un escés;
Però, tú, hermosa,
M' agrades més.

Tant sòls tú, sí, tú m' agrades;
¿Sabs perque, y es en extrèu?
M' agrades, perque m' agrades:
No dich més.....

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Aquesta Corema, el Sant-Cristo des faristol d' una parròquia forana, se posá à ballá contradanses cada vegada que giravan es faristol del cò, y tal va essé sa revòlta que doná ó li feren doná s' altre día, que caygué al mitx de l' Iglesia y morí abans d' arribá el Divèndres Sant.

Un dia caurán també els Bons-Jesusos de ses estacions, tan véyes se tròban, maldament hey haja qui les vulga fé nòves à còstes séues, y ¡Deu sab qui 'n tindrà sa culpa!

Dins es cotxos de segona classe des ferro-carril de Mallorca s' hi embarcan persones de tan pòca educació que, sense respectá sa presència d' allòtes joves y nins, vomitan cuentos y paraules tan obscenes, escandaloses é inmorals, que escarrufan ses persones majós que còm diuen en castellá están ja *curadas de espanto*.

Còm aquest fèt se repeteix tan sovint y dona perjudicis à s' Empresa, perque moltes persones se 'n van en es vagon, qu' encara que més pòbres no son tan bruts, creym que sería prudent que dins cada cotxo hey anás un guardia ó al manco que ses demés persones que viatjan, en succehí un escàndol igual donassen avis à sa pareya de guardies-civils de sa primera estació que trobassen perque fés passá aquell ó aquells animals à n' es furgó de darrera. Meèm axí si posaríam correctiu à n' aquest mal que se va generalisant y passa còm una graciosidat moltes vegades.

Convé que s' Empresa medit aquest punt per veure de posarhí remey.

Un ca no fa molt de temps mossegá un atlòt, à n' es Moll.

Un ca devés es jardí de la Reyna se sòl afuá à sa gent que passa.

Un altre ca, devés Plassa, per lo mateix.

Uh altre ca.... Que no surta ningú de ca-séua sense aná ben armat de cap à pèus; y ¡viscan es cans!

Una dóna d' Algayda ha tengut fa poch temps tres nins bassons. No es sa primera vegada qu' axò ha succehit dins Mallorca.

Heu deym perqu' heu sápigam aquells que no ténen cap infant.

COVERBOS.

Un diumenge de Corema un sollarich volgué complí es precepte que mos mana l' Iglesia y s'en aná à confessá. Quant fench dins la sacristia y trobá qu' hey havia tanta gent, digué entre sí mateix:

—¡Re-kresta! Si no m' engiñy no hey arribaré d' aquí es vespre.

Enseguida s'en aná à ca-séua, y digué à sa dòna:

—¿Margalida? fé es llit.

—¡¡Jesús!! (digué ella.) Tumeu, ¿ke nu estás bò?

—¡¡Vera-Kreu!! Fé via à lu k' et man. Na Margalida quant hagué fet es llit, el cridá; y En Tomeu s' hi posá dedins, diguent à sa dòna:

—Mira: vés à l' Esglesia y vurás el Pare Franciscu ke confessa, digalí ke venga à confessarmé à jo.

Sa dòna ploriant s'en aná à dirhó à n' el Pare Francisco, y ¡ja 'u crech! tot-duna s'en va aná à confessarló. Quant l' hagué confessat, s'en torná à acabá de confessá es qu' havia deixats; y es sollarich se posá sa capa, y còm si rès fos estat, s'en aná à combregá.

**

¿Voleu sèbre fins ahont arriba sa llenqueta d' algunes dònnes? Ydd, escoltau aquesta:

Un homo s'en aná à confessá y quant va essé à l' Iglesia va veure sa séua dòna qu' es confessava; en seguida qu' aquesta hagué acabada sa confessió, s' homo s' ajonoyá à baix des mateix confés, y li va dí:

—Pare: en don sa penitència y s' absolució, y m' en aniré que tench feynes.

—¿Còm? (esclamá es confés.) ¡ Vos no vos heu confessat!

—No li impòrta, (digué aquell homo), perqu' aquesta dòna que vostè acaba de confessá, es sa méua dòna; y de segú que li haurá contat tot lo que jo li havia de dí; y per lo tant, es per demés que jo heu repetesca.

**

—¿Bièl?

—¿Que vòls, Colau?

—¿No m' diries còm s' es entregada tan prònta sa Corema?

—¿Y axò no saps? Jo t' ho diré: ets altres ams se cuydava de durlè un llaud, y enguañy la comanaren en es vapor Santueri, y..... ¿heu comprens?

—Sí; ¡si ell mos n' ha de fé d' aquestes, ja serà altre còsa!

—Homo: es vapors serveixen per adelantá.

**

Un pastó deya s' altre día à un germá séu:

—Mira, Juan, la setmana passada tú estaves més rich que jo perque tú tenfes

dos reals y jo no'n tenia cap. Però avuy jo estich més rich que tú perque'n tench quatre.

—Y qu' has fet? (li preguntá es germá.)

—He venut quatre dijunis y los m' han pagats à real de velló cadascun.

—¿Y à ne qui los has venuts?

—A un roté que no los pòt fé perque cava tot lo día.

(Es històrich.)

CANT.

Un día passava
Per un carreró,
Y un ninet cantava
Sa siguent cansó:
*La-rá, la-ra-lá,
La-rá, la-ra-ló.*
Sa gent 'vuy en día
No té polixó.

Amb axò venia
Un gròs Celadó,
Y es ninet corría
Cantant sa cansó:
*La-rá, la-ra-lá,
La-rá, la-ra-ló.*
Ses dònnes del día
Empran amidó.

Es nin ja arribava
Devrà un cantó,
Quant més fòrt cantava
Per tení rahó:
*La-rá, la-ra-lá,
La-rá, la-ra-ló.*
Ets hòmos del día
Tots fan de señó.

Ja arriba à ca-séua
Aquell infantó,
Y cantant li deya
A n' es Celadó:
*La-rá, la-ra-lá,
La-rá, la-ra-ló.*
Vostè riu y calla
Perque tench rahó.

JUAGASA.

CRIDA.

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes cómodo à n' els manestrals y pagesos.

Comènsa es dia de Nadal perque sia bò per doná ses bònnes festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos alló qu' els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemerides, y noticies, y poesies, y covèrbos, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n' es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L'IGNORANCIA; à sa tenda d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta
Una dotzena..... Cinch pessetes

PORROS-FUYES.

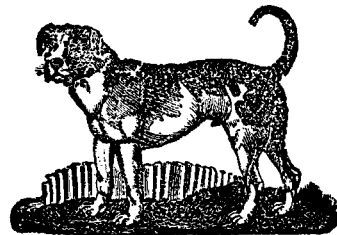
SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*De bòn arbre, bòn fruyt.*
SEMBLANSES.—1. *En que tots dos fan mudá de roba.*

2. *En que tenen també.*
3. *En que tenen uniforme.*
4. *En que tenen memòries.*

XARADA.....—*Mi-dó.*
CAVILACIÓ.....—*Alsamora.*
FUGA.....—*Cordons d'òr amb fets d'estopa.*
ENDEVINAYA.....—*Un pá.*

GEROGLIFICH.



son



...

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es serenós de Felanitx à un gall rostí?
2. ¿Y es capitá Mayet à s' impèri romá?
3. ¿Y una guitèrra à una tomátiga?
4. ¿Y L'IGNORANCIA à un auberá?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquestes pichs amb lletres que lletgides diagonàlment y de través, digan: sa 1.^a retxa, un nòm de dòna romana; sa 2.^a, un instrument de mú; sa 3.^a, un nòm d' homo; sa 4.^a, sa còua d' un objecte de jarré; sa 5.^a, no té significat; sa 6.^a, un tratament; y sa 7.^a, una consonant.

ECSEMÉ.

CAVILACIÓ.

VORA GENT

Compòndre amb aquestes lletres un llinatgo.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

A .a.a .i. .o .a.a .a .e..a.a
BIEL.

ENDEVINAYA.

¿Quina es s'amorosa mare
Qu' alimentant els infants
La potetjan inhumans
Y li escupen à sa cara?

J. B.

(Ses solucions dissapte qui vé si som otus.)

3 MARS DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.